

VII. sjezd KSČM vyžaduje prosazení marxisticko-leninské linie

Proletáři všech zemí, spojte se!

DIALOG

OTÁZKY ● ODPOVĚDI

KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 241

KVĚTEN 2008 ROČNÍK 19

CENA 10 Kč

Myslitel, především však revolucionář

190 let od narození Karla Marxe

Pátý květen je nesmazatelně zapísán do našeho historického kalendáře. 5. května 1945 povstala Praha proti německým okupantům a zrádcům českého národa, kolaborantům, jejichž potomci dnes z velké části opanovali tuto zemi a znovu ji zaprodávají. V přesvědčení, že budou chráněni před zlobou lidu a že budou moci dokonat dílo pomsty za „křivdy“ a „zločiny“ národní, demokratické a socialistické revoluce. Pátým květnem 1945 se datuje nejen dovršení odporu československého lidu proti nacistické porobě, již napomohla zrádná buržoazie, ale také počátek nového boje: boje za skutečnou svobodu, za společenské zřízení, v němž bude definitivně skoncováno s mocí buržoazie, s panstvím kapitálu nad prací. Cestu k dosažení tohoto cíle otevřel Vítězný únor 1948. Výstavbou socialismu, jež je nejvýznamnějším obdobím novodobé historie českého a slovenského národa, byly myšlenky revoluční teorie Karla Marxe uskutečнены i v naší zemi.

O jejich životnosti a platnosti byl podán nezvratný důkaz vybudováním socialismu v SSSR, státu zrozeného Velkým říjnem. Bylo naším štěstím, že jsme byli osvobozeni armádami první země socialismu a že jsme se stali součástí nově se tvořícího světového socialistického společenství, v němž lid mohl rozhodovat o svém osudu. A že na cestě, kterou si zvolil, byl veden stranami vycházejícími z idejí vědeckého socialismu, tvořivé rozvinutými V. I. Leninem a J. V. Stalinem. A že jsme tudíž na této cestě, kdy bylo nezbytné překonat nesmírné potíže a překážky v neúspěšném boji s reakcí v podmínkách tzv. studené války, měli spolehlivou oporu v bratrské, internacionální spolupráci a vzájemné pomoci států

sdužených kolem SSSR, socialistické velmoci, přirozeného centra široké protimperialistické fronty.

Vědecký socialismus, vytvořený Karlem Marxem a Bedřichem Engelsem, slavil nesporný triumf v leninismu.

□ □ □

Pátý květen je však také – shodou historické náhody – památným dnem ze zcela jiného důvodu: v ten den si pokrokové lidstvo připomíná Marxovo narození. Narodil se 5. 5. 1818 v Trevíru. Tak se toto porýnské městečko stalo světoznámým rodištěm „muže tisíciletí“ nebo také „největšího myslitele tisíciletí“, za kterého jej prohlásila britská veřejnost v roce 2000. Jeho hrob v Londýně (kde Marx zemřel 14. března 1883) se stal jedním z nejnavštěvovanějších. Snad jen Leninovo Mauzoleum na Rudém náměstí v Moskvě se těší větší pozornosti návštěvníků míst posledního odpočinku velkých osobností.

Okázalou neuctu k hrobu tvůrce vědeckého socialismu projevili svého času Gorbačov. Když totiž oficiálně navštívil M. Thatcherovou, navrhla mu britská strana, aby si našel čas a šel se poklonit památce K. Marxe. Mnozí tehdy byli šokováni, když to představitel ÚV KSSS odmítl. Byl to již tehdy výmluvný signál. V táboře nepřátel komunismu ihned pochopili, s kým mají co činit. Našími fanatiky „perestrojky“ s jejím „novým myšlením“ (a také „novým čtením K. Marxe“) to nijak nepohnulo. Snad to ani nezaznamenali. S Marxem ostatně už měli dávno jiné plány: měl jim jako ikona „opravdového humanismu“ posloužit k diskreditaci a pošpinění reálného socialismu. Zcela v rozporu s historickou pravdou.

Ano, Marx je třeba číst, **znovu a znovu** se vracet k jeho stě-

žejním dílům, pokud ovšem jsou dnes dostupná. Z knihoven povšechně zmizela. A lze-li poradit, začít třeba Marxovou polemikou s Proudhonem, „**Bídou filosofie**“. Tam se najdou na pranýři všichni dnešní ideologové maloburžoazního socialismu, kteří podle všeho ovládli teoreticko-propagandistický úsek ÚV KSČM a udělají vše pro to, aby strana, pokud možno už na nejbližším sjezdu, se s konečnou platností zřekla marxismu, jeho teoretických základů a principů, jak je poprvé uceleně Marx vyložil právě v „**Bídě filosofie**“. Sotva někde najdete tak soustavný výklad materialistického pojetí dějin, historického materialismu, jenž se nemilosrdně vysmívá moralizátorským frázím o pravdě a spravedlnosti a dožaduje se chápat každý jev a všechny kategorie zdánlivě na naddějinné logiky **konkrétněhistoricky**.

Začátkem roku 1847 došel Marx k jednoznačnému závěru: tzv. občanskou společností (kterou mimo chodem tolik obdivuje nejen V. Havel, ale také M. Ransdorf) třeba poslat ke všem čertům. Frázemi pouze kamufluje „třídní antagonismus“, a jak tento „třídní antagonismus“ založený na nesmiřitelném protikladu práce a kapitálu překonat? Není jiné řešení než **revoluce**. Politickou moc, která je výrazem tohoto antagonismu, nutno nahradit politickou mocí, na jejímž základě jediné je možné skoncovat s každou třídní společností, vytvořit společnost bez tříd. „Do té doby“ – a takový je nesmlouvavý závěr tohoto Marxova díla – „bude poslední slovo vědy a společnosti v předvečer každého všeobecného přetvoření společnosti znít: »Boj nebo smrt. Krvavá bitva nebo nebytí. Tak neúspěšné je položena otázka« (George Sand).“

(Pokračování na str. 2)

Velká odpovědnost delegátů VII. sjezdu KSČM

Za obnovení marxisticko-leninského charakteru strany

Současně je třeba odmítnout materiál „Socialismus pro 21. století“ a připravovanou Deklaraci, které tím, že neuznávají revoluční úlohu komunistické strany a znevažují výsledky čtyřicetiletého budování socialismu, mají protikomunistický a protisocialistický charakter. Velice objektivně charakterizoval situaci v KSČM na 35. Václavkově Olomouci ke 190. výročí narození K. Marxe předseda Klubu levicové inteligence v Olomouci profesor A. Dvořák: „Dnes nejde o to, tvořit a psát »Nová čtení Marxe«. Marx se musí číst pořád stejně, ale jeho myšlenky se musí umět aplikovat na dnešní realitu imperialistického světa.“ (Haló noviny, 7. 4. 2008). Jde o závažnou kritiku „teoretické“ práce M. Ransdorfa, která tvoří ideový základ současných revizionistů.

V tomtéž čísle Haló novin tento „graduovaný historik“, stejně jako to činí nejtemnější reakce, hanobí významnou osobnost komunistického hnutí soudruha K. Gottwalda a historii KSČ.

Stejně nehorázného útoku na revo-

luční historii KSČ a K. Gottwalda se dopustil J. Dolejš u příležitosti 110. výročí jeho narození. Vedení strany se nikdy k těmto pomluvám nevyjádřilo, tím spíš, aby je odsoudilo. Nevyjádřilo své odmítavé stanovisko ani k tomu, když několik členů ÚV a poslanců za KSČM hlasovalo pro posun NATO směrem k východu a nevyvodilo z jejich jednání příslušné závěry. **Zde nejde o známkování, jak se domnívá V. Filip, ale o zradu a opuštění třídní, komunistické politiky.**

Rakovina chruščovského revizionismu a zrada Gorbačova a jeho stoupenců v bývalých socialistických zemích včetně Československa mají na svědomí velkou tragédii. Dnes dochází ve většině komunistických stran pod tlakem rostoucích útoků imperialismu na základní práva pracujících, rostoucího vykořisťování, úsilí o renesance, k obnovení marxisticko-leninského charakteru. Velkým příkladem je Komunistická strana Řecka, Portugalska a dalších zemí, které mají silné pozice a důvěru dělnické třídy, širokých mas pracu-

Do stále masovějšího odporu proti výstavbě americké vojenské základny v Brdech se pod heslem „**Máme cíl nebýt cíl**“ razantně zapojili i příslušníci hnutí Greenpeace. 28. dubna 2008 brzo ráno obsadili kótu 718, kde by měl stát americký radar. 20 mladých lidí zde

„Bylo nám řečeno, že se dopouštíme přestupku,“ prohlásil starosta J. Neoral. „Já tvrdím, no a co? Náš takzvaný přestupek se nedá srovnat s tím, co dělá tato vláda proti bezpečí a zdraví občanů, a to zcela proti jejich vůli. Musel bych se stydět, kdybych tady nechal mladé sa-

Ještě není pozdě říci NE základnám USA!

zřídilo tábor a do výše 15 metrů zřídili obří terč 15 krát 15 metrů. Na třech stromech vybudovali plošiny pro trvalé střezení kóty 718. V jejich vlasteneckém činu se jim snažil zabránit správce vojenského újezdu Martin Březovský, který mladým přikázal, aby do 14 hodin opustili vojenský prostor. „Neuposlechli“ – takové bylo jejich rozhodnutí.

Na kótu dorazil i starosta Trokavce Jan Neoral spolu s řadou občanů obce, aby mladé podpořili.

motné a sám si seděl v teple.“ Ještě dopoledne rozeslal sedmi desítkám starostů brdské oblasti žádost, aby se lidé z okolí zapojili do blokády spolu s mladými.

Hnutí mladých z Greenpeace stejně jako akce KSM mají podporu většiny občanů v celé naší zemi i v zahraničí. Lidé si uvědomují, že se znova, tak jako v Mnichově v roce 1938, jedná o nás bez nás.

(Pokračování na str. 3)

„Znovu o úloze komunistické strany“

Dne 12. dubna t.r. se ve velkém sále ÚV KSČM konala XXIV. pražská teoreticko-politická konference na téma „Znovu o úloze komunistické strany“. Jejím cílem bylo přispět v rámci vnitrostranické diskuse před VII. sjezdem KSČ k ujasnění smyslu její činnosti v současné realitě z hlediska aktuálních i perspektivních zájmů deptaných mas a k odhalení podstaty a účelu nových pokusů o změnu její marxisticko-leninské identity.

Redakce Dialogu uveřejňuje ve zkráceném znění několik nejvýznamnějších příspěvků. Vzhledem k významu této akce doporučujeme našim čtenářům, aby si objednali SBORNÍK s materiály konference.

O úkolech

komunistické strany v současnosti

Úvodní referát

Máme-li však dnes hovořit o současné úloze komunistické strany, pak to není jen o dějinách dělnického a komunistického hnutí, ale zejména o současné společnosti v České republice, v Evropě i ve světě.

Problém pojmu levice v kapitalistické společnosti není vůbec jednoduchý a nelze na něj pohlížet zjednodušeným pohledem rozdělení politické scény kapitalistické společnosti na krajní pravici, pravici, střed, levici a krajní levici, nebo pohledem na levici a radikální levici.

Pojem levice a pravice se vyprofiloval v době Velké francouzské revoluce, kdy v Národním shromáždění v roce 1789 usedají aristokraté, tzv. černí, jako stoupenci starého pořádku na pravé straně zasedacího sálu, zatímco na levé straně usedají příslušníci třetího stavu, zejména měšťanstva jako vlastenci a přívrženci do té doby neznámých pořádků.

Za prvé, část levice se vůči stávajícím společenským pořádkům - současné kapitalistické společensko-ekonomické formaci, nebo chcete-li, kapitalistickému výrobnímu způsobu se všemi jeho projevy – staví velice smířlivě. V podstatě jí jde o jakési větší či menší sociálně uchovávací zásady společenské nerovnosti.

Za druhé, další část levice si zřetelně uvědomuje neustále se rozvírající nůžky sociální nerovnosti v soudobém kapitalismu i v naší české společnosti. Tato část levice je často pohoršena a uražena brutalitou každodenních projevů kapitalismu, počínaje růstem cen, poplatky, vojenskými zahraničními dobrodružstvími, ale současně se hrouť při představě důrazných zásahů do zaběhnutého řádu.

Za třetí, je tu levicový proud, který připouští nutnost, někdy v dalekém horizontu, vystřídat současný kapitalistický společenský systém jiným společenským systémem, socialismem.

Za čtvrté, je zde levicový proud, který si uvědomuje nejen rozpory současné společnosti a vidí jejich definitivní odstranění v prosazení jiného společenského systému – socialismu.

Jících a mládeže. V celé řadě komunistických stran vznikají silné platformy marxisticko-leninské obnovy – například ve Francii, v Německu, ale i v bývalých socialistických zemích, zejména v Bulharsku, kde se v minulém roce konala programová konference k obnově revolučního charakteru strany.

Tento ozdravný proces ztěžuje Strana evropské levice, která je pod silným politickým a ekonomickým vlivem EU a imperialistických monopolů. Proto je nezbytné zabránit členství ve Straně evropské levice a spojovat naši budoucnost se stranami, které bojují za skutečné zájmy pracujících.

Další postup strany a program boje za lidovou demokracii a socialismu by měl vycházet z odpovědné analýzy minulosti, z bojů mnoha generací pod vedením KSČ, které otevřely cestu k Únorovému vítězství pracujících nad reakcí v roce 1948 a k výstavbě socialismu.

(Pokračování na str. 2)

Komunistické a dělnické strany v Evropě prošly ve svém vývoji, zejména ve střední a východní Evropě, třemi obdobími.

(Pokračování na str. 3)

Ve jménu života

(Pokračování z minulého čísla)

Leninská teorie revoluce a leninská taktika a metody organizace nabízí pro záchranu lidstva jedinou cestu, jež je otevřena dělnické třídě, ostatním pracujícím a národům, stojícím před volbou: „Bud' se vystavit milosti kapitálu, strastiplně a potápět se hlouběji a hlouběji ke dnu, nebo si osvojit novou zbraň – postavit před široké masy vykořisťovaných alternativu boje proti imperialismu. Imperialismus svojí zločinou, agresivní politikou přivádí dělnickou třídu k revoluci.“ (J. V. Stalin, Spisy sv. 6, s. 74-75)

Pracující a národy bývalého SSSR a dalších socialistických zemí a lidstvo jako celek, nebudou zničeny dočasnými neúspěchy. Naopak, poučení důsledky a příčinami, pochopením sil, které stály v pozadí velké tragédie, vedení komunistickými stranami, které obnoví marxisticko-leninský kurs a linii vědeckého socialismu, dojdou svého cíle osvobozením z kapitalistického jha a obnovením socialistické výstavby.

Renesance socialismu očima jeho dočasné porážky

Vítězství však nepřijde samo od sebe. Musí být připraveno a vybojováno. To je hlavní úkol pro komunisty, kteří zůstali věrni marxismu-leninismu. Pracující pro svůj boj potřebují akceschopnou komunistickou stranu, hájící je-

jich zájmy. „Nový nástup socialismu“ – zdůrazňuje se v publikaci *Ve jménu života* – „se neobejde bez vyhodnocení zkušeností revolučního přetváření kapitalistické společnosti. Z rozboru historického vývoje socialismu ve XX. století lze vyvodit syntézu těchto cenných poučení.

Hlavní poučení z období socialismu

Poučení první: Socialismus byl schopen dynamického vývoje, byl schopen progresivně řešit úkoly historické epochy přechodu lidstva od kapitalismu ke komunismu. Byl schopen správně vyjadřovat potřeby a zájmy dělnické třídy a jejich spojenců, pokud v politice hlavního štábu revolučního subjektu, komunistické straně vítězila marxisticko-leninská tendence nad tendencí sociáldemokratickou.

Vítězství sociáldemokratické tendence nad marxisticko-leninskou odstartovalo chybnou politiku revolučních stran spočívající v odklonu od vědeckého, dialekticko-materialistického pojetí dějin, od důsledného uplatňování principu jednoty vědeckosti a třídnosti v oblasti ekonomiky, politiky a celé nadstavbové sféry společnosti. Tato politika vyústila v kolosální zradu revolučního přetváření světa a otevřela cestu k dočasné porážce socialismu v SSSR a zemích střední a jihovýchodní Evropy.

(Pokračování na str. 4)

Čtyři etapy všeobecné krize imperialismu v současných podmínkách

První světovou válku a zejména Říjnovou revoluci 1917 lze považovat za zahájení všeobecné krize imperialismu. Od systému světového imperialismu odpadl SSSR, který se dal na cestu socialistického rozvoje. Svět se rozdělil na dva systémy: kapitalistický a socialistický. Všeobecná krize imperialismu se vyznačuje především tím, že „kapitalismus není jediným všestranným univerzálním hospodářským systémem. Vedle kapitalistického systému existuje socialistický systém.“

Podle Leninovy teorie imperialismu a socialistické revoluce je imperialismus nejvyšším stadiem kapitalismu, který vytváří všechny předpoklady pro

Myslitel, především však ...

(Dokončení ze str. 1)

Je náhodné, že první svou knihu, v níž Marx je skutečným Marxem, myslitelem, který teorii považuje za nástroj revolučních přeměn společnosti, končí citátem z předmluvy k románu „Jan Žižka“, který napsala velká francouzská spisovatelka! Můžeme být hrdí na to, že se tvůrce vědy o socialismu přihlásil k nejvýznamnějšímu revolučnímu odkazu českých dějin.

A této revoluční linii zůstal Marx věrný až do konce svého života. Zdůraznil to i jeho nejbližší přítel nad jeho rakví v projevu, kterým se s ním rozloučil 17. března 1883. Shrnl v něm, čím byl Marx a zač mu věděl pokrokové lidstvo:

„Marx byl především revoluční onárem. Napomáhat tak či onak svržení kapitalistické společnosti a státních institucí, které tato společnost vytvořila, přispívá k osvobození moderního proletariátu, jemuž on první dal vědomí jeho vlastního postavení a potřeb, poznání, za jakých podmínek se může osvobodit – to bylo skuteč-

21. století bude věkem socialistických revolucí

vítězství socialistické revoluce, je především socializací revoluce.

Bylo to právě carské Rusko na počátku 20. století nejslabším místem v systému světového imperialismu, kde došlo k prolomení imperialistické fronty a zahájilo všeobecnou krizi imperialismu.

Druhým jeho hlavním rysem je prohlubování rozporů mezi hlavními imperialistickými zeměmi při dělení světa, surovinových zdrojů, odbytiště využití kapitálu. To vše narušuje rovnováhu systému světového imperialismu, přeskupení sil a vytvá-

ným Marxovým životním posláním. Boj byl jeho životem. □ □ □

Před KSČM je sjezd, který má rozhodnout o další budoucnosti strany. Kéž by si delegáti sjezdu byli vědomi své velké odpovědnosti za to, jak strana vykročí do dalšího boje za základní zájmy pracujících i národa ohroženého posluhováním vládnoucí pravice americkým imperialistům. Strana, nemá-li ztratit charakter strany komunistické, musí, byť situace vyžadovala co největší pružnosti, zůstat věrná revolučním idejím, z nichž se komunistické hnutí zrodilo. Konečným cílem jejího boje je osvobození práce, jak ostatně prohlásila ve svém zakládajícím dokumentu První internacionála, výsadní dílo K. Marxe. A ty, kdo stojí v cestě tomuto boji za novou společnost, kdo pomlouvají minulost komunistického hnutí a reálný socialismus, by měla vykazat z komunistické strany. Nemají v ní žádné místo. Nedovolte, aby pro své likvidátorské záměry zneužívali dokonce i velkého jména Karla Marxe!

Redakce

Bez ideové marxisticko-leninské jednoty není možné vítězství nad kapitalismem

Celé naše hnutí je o přivlastňování si vytvořené nadhodnoty (chcete-li zisku) a míry, způsobu jeho přerozdělování a metodách jeho ochrany. Naši tátové a dědové si změnu přivlastňování a přerozdělování nadhodnoty v třídním střetu vybojovali. My jsme však všelidově přerozdělování nadhodnoty neochránili. Ani politicky, ani ideově.

Přírodní zákony existují nezávisle na lidském jednání a existenci člověka. Společenské zákony, i když jsou také nezávislé na lidském vědomí, se však mohou prosazovat jedine prostřednictvím lidí a jejich vědomé činnosti.

Apolitičnost je lhostejnost a nezájem o společenské a politické dění.

Revoluce je dcerou vzdělanosti a idejí

Apolitičnost je v souladu se zájmy reakčních kruhů buržoazie, které se snaží odvrátit pozornost lidových mas od ožehavých otázek současného života i boje a vštípit jim svou ideologii. Šíření apolitičnosti v řadách pracujících má umožnit pronikání buržoazní ideologie a odvrátit dělnickou třídu od poznání nutnosti revolučního boje za změnu, za socialismus.

Politika prováděná na základě ekonomických vztahů je tvořena lidmi. A právě na schopnostech, vzdělání, myšlení a konání lidí závisí orientace společenského vývoje.

„Znám spoustu vzdělaných blbců...“, řekl kdysi Jan Werich a „Ne každý, kdo nosí dělnickou rubášku, to myslí s dělnickou třídou dobře,“ dodávám já. Současná česká vláda opentle ná akademickými tituly se chová jako slon v porcelánu. (Omlouvám se všem slonům za použitý příklad.)

Na toto téma jistě ještě uslyšíme řadu příkladů, ale dovozte mi uvést alespoň jeden za všechny.

Ministr vnitra Langr nazývá akce, které jsou součástí Mezinárodního olympijského hnutí, které mají pod ochranou UNESCO mezinárodní charakter a dopad, přináší nemálo příspěvků na kulturu a záchranu historických památek prostřednictvím sázkových kanceláří, které ochromí dopravu v největším městě republiky a nesou s sebou charakter úmyslné trestné činnosti, mobilizují jednotky těžkoobtěžců včetně jízdní policie, narušují dopravu a znemožňují poklidný život obyvatel, odcizují vztahy dětí a rodičů...

Tento dvěma vysokými školami

ověřený ministr nazývá tuto akci „soukromou záležitostí“. Pak se nikdo ani nebude moc divit, až účastník dopravní nehody (kdy jí nebude řešit dopravní policie, nýbrž třeba deset let soudy a statisícové zisky půjdou do kapes právníkům) o trestu rozhodne sám a na místě.

Protože není mým úkolem dnes zebírat legislativní tvorbu zákonných norem u nás, ani zkoumat principiální základy třídních hledisek, přestože tyto věci spolu úzce souvisí, pokusím se jen lehce před VII. sjezdem KSČM dotknout se popelky v popřevratové práci strany – a to je ideologická práce.

Šestému sjezdu před třemi roky jsem do usnesení předložil návrh následujícího znění, cituji: „Šestý sjezd ukládá ústřednímu výboru vypracovat návrh systému ideologické práce strany.“

Návrhová komise jej však nejen nezařadila do návrhu usnesení, ale ani po mé reklamaci nedoporučila delegátům ke schválení.

Tímto rozhodnutím jsme se dostali ideově na stejnou kolej jako antikomunisté, kteří nám vlastně vyčítají a chtějí zakázat to, co my jsme už zakázali hned po převratu – vycházet ve své činnosti z marxismu-leninismu, z dialektického a historického materialismu.

Pro mne jako komunistu, z toho vyplývá hledat nové cesty a spojení i na blížícím se sjezdu k prosazení systematické práce ve straně.

Co vlastně je mnohými funkcionáři zatracovaná ideologická práce?

Ideologie je součástí nadstavby, odrazem ekonomických vztahů. Může být správným, ale také falešným odrazem skutečnosti. Ideologie může být vědecká nebo nevědecká. Pokrokové, revoluční síly produkují zpravidla pravdivou ideologii, usilují o vytvoření vědecké ideologie.

Marxismus-leninismus je v současné době jediná vědecká ideologie vyjadřující zájmy nejen dělnické třídy, ale většiny lidstva.

Buržoazní filozofové hlásají nezbytnost „deideologizace“, protože podle nich ideologie odpovídá jen zájmům určité skupiny lidí, části společnosti, proto není objektivní a vědecká. Marxismus-leninismus neodtrhuje vědu od ideologie, je naopak typem vědecké ideologie, která se v zájmu dělnické třídy vyznačuje přísnou, objektivní a vědeckou analýzou skutečnosti.

(Pokračování na str. 4)

socialismu, upevnění spolupráce mezi socialistickými zeměmi, upevnění míru a dosažení jaderné strategické parity mezi SSSR a USA.

Oportunismus sehrál neblahou úlohu v dějinách lidstva. Od poloviny 80. let dosáhl imperialismus historické odvěty. Ve vývoji dějin dochází k nevidanému pohybu zpět. V drtivé většině socialistických zemí dochází k restauraci kapitalismu, je likvidován socialistický tábor. V mnoha zemích třetího světa vznikají reakční režimy místo pokrokových, demokratických a mírumilovných. Imperialisté dočasně rozhodují o trhu v neprospěch zemí bývalého socialistického tábora. Podstatně jsou otupovány třídní rozpory v rozvojových zemích, k okrádání a zbídačování ostatních zemí a národů. V důsledku toho došlo k zásadním změnám ve vzájemném poměru sil ve prospěch imperialistického tábora.

V současné době probíhá proces likvidace jednapolárního světa v čele s USA, které usilují o zachování hegemonie ve světě a světové nadvlády. Narušení rovnováhy v imperialistickém systému, nové přeskupení sil při zachování vlivu, tvoří základ pro vznik nové, třetí v pořadí světové války. Třetí světová válka by byla válkou atomovou. A znamenala by ohrožení existence všeho lidstva.

Bez ohledu na restauraci kapitalismu ve většině zemí je tábor socialismu přesto zachován. K socialistickým zemím náleží ČLR a Kuba. Obě tyto země ukazují světu obrovské přednosti socialismu a bez ohledu na silný tlak ze strany světového imperialistického systému pokračují v cestě socialistické výstavby a dosahují stále nových úspěchů ve sféře sociálního zabezpečení pracujících, v rozvoji průmyslu a vědy, upevňování ozbrojených sil. Existence socialistických zemí svědčí o tom, že imperialistický systém není dnes jediným systémem, že vedle kapitalistického systému existuje systém socialistický.

(Pokračování na str. 4)

Velká odpovědnost delegátů...

(Dokončení ze str. 1)

Ne, páni Dolejší, Ransdorfové, Balínové a další, kteří se chcete zmocnit KSČM, za tuto velikou minulost se nemusíme nikomu omlouvat. Je zcela na místě být na ni hrdý.

Z tohoto hlediska vznikla na základě analýzy provedené ve známé práci „Ve jménu života“ (nakladatelství Orego, 2007) Výzva delegátům VII. sjezdu KSČM a všem komunistům, kterou doporučuje Iniciativní skupina pro

obnovu marxisticko-leninského charakteru KSČM podepsat. Je třeba zachránit stranu pro boj dělnické třídy a ostatních pracujících a národa za socialistickou změnu v jejich postavení a životě.

Dovoďte, abych vás s touto Výzvou seznámil.

Miroslav Bělohávek
□ □ □

Poznámka redakce Dialogu: Výzva delegátům VII. sjezdu a všem komunistům byla zveřejněna v dubnovém čísle 240/2008.

(Dokončení ze str. 1)

Za prvé, šlo o období vzniku těchto stran, zpravidla po roce 1919, pod inspirací Velké říjnové socialistické revoluce a vzniku Sovětského Ruska a SSSR na jedné straně a rozčarování z předválečné politiky a zrady sociálně demokratických stran a ekonomické zbídačení širokých mas pracujících po první světové válce. Bylo hnacím motorem zrodu komunistických stran. Následoval jejich vývoj v kapitalistické společnosti, formovaný Komunistickou internacionálou.

Za druhé, po druhé světové válce následoval vznik socialistického tábora, států usilujících o vybudování socialismu. Nejen v SSSR, ale i v dalších státech se komunistické a dělnické strany ujímají moci a začínají budovat základy socialismu. Následuje vývoj, odvíjející se od vlastní výrobní základny s vlastním systémem výrobních a dalších společenských vztahů.

Za třetí, následuje krize socialistické společnosti v Evropě, státní převrasy, zánik socialistické společensko-ekonomické formace a v důsledku kontrarevoluce návrat ke kapitalismu.

Právě tato třetí skutečnost přináší kromě obrovského antikomunistického tlaku teorie revidující a oportunisticky přistupující k základům marxismu obohaceného o leninismus v posuzování cest k překonání kapitalistické společnosti a k vyrovnání se z porážky soustavy socialistických států v Evropě.

Tlak kapitálu v Evropské unii, bourající sociální jistoty, narůstá. Je umocněn odčerpáním prostředků Mezinárodního měnového fondu ve výši téměř čtyř set miliard na záchranu ekonomiky Spojených států k odvrácení hospodářské krize. Pravice, opírající se o sloužící třídy, nechce však přijít o své zisky, a proto necítí ekonomickou potřebu udržovat po ní nákladné sociální systémy.

Vraťme se zpět do České republiky. Po parlamentních volbách v červnu 2006 se stala nejsilnější vládní stranou ODS (volilo ji 1 892 475 voličů z 5 348 976 odevzdaných platných hlasů). Pro ČSSD hlasovalo 1 728 827 voličů. Občanů majících volební právo bylo 8 333 305. Součet voličů pravicové ODS a rádooby levicové ČSSD nečiní ani polovinu občanů s volebním právem. Je v zájmu těch, co nešli k volbám, volit pravici?

Je v dlouhodobém ekonomickém a sociálním zájmu voličů pravice, po tažmo ČSSD, volit tyto strany? Když dnes žije v České republice zhruba 800 000 osob na hranici chudoby a další téměř dva miliony osob se pohybuje na hranici tzv. nutného standardu, kdy doslova přežívají od výplaty k výplatě. V dlouhodobém zájmu těchto lidí by nemělo být volba pravice. Jejich situaci nemůže vyřešit ani politika sociální demokracie. A v tomto prostředí s rostoucími cenami energie a základních životních potřeb, tvrdé antisociální protilidové, proamerické politiky současné pravicové vlády stojí Komunistická strana Čech a Moravy před svým sedmým sjezdem, před volbami do krajských zastupitelstev a Senátu.

Antikomunistický tlak stále citelněji narůstá a vytváří prostor pro kriminalizaci myšlenek komunistického hnutí. Nerozhoduje název, ale obsah. To by mělo být poučením pro nás, komunisty, ale také pro ty, kteří si myslí, že když bude uchován v názvu strany přívlastek komunistický, pak bude naše strana sama o sobě vyjadřovat komunistický obsah. Historie, blízká a vzdálená, nám říká opak. Ti, kdo zastávají názory revidující podstatu komunistického hnutí, to vědí. Musíme si toho být vědomi i my. Komunistická strana bude mít své opodstatnění, bude-li vycházet z poznání, že kapitalistická společensko-ekonomická formace nemůže odstranit rozpor ekonomické nerovnosti mezi lidmi, nerovnosti sociální a formální, politické svobody. Kapitalismus je ve své vykořisťovatelské podstatě stále stejný, v podstatě stále stejná jsou i tři světová mocenská centra. Myslet si, že kapitalismus se jako společenský systém sám od sebe zlidší či přeroste v samosprávu, je naivní. Naopak, v honbě za soukromými zisky budou nadnárodní korporace stále dravější, budou narůstat útoky na omezení práv pracujících, společnost bude čím dál více majetkově a společensky kastována, budou se víc a více projevovat fašizující tendence. Tomu nezabrání komunistická strana transformující se na stranu radikálně levicovou, respektující hodnoty buržoazní společnosti a volající po uchování sociálního státu.

Cesta kupředu vyžaduje řadu kompromisů, někdy i kroků zpět. Příprava sjezdových dokumentů ukázala celou

širokou vnitrostranickou názoru a právě do nich se promítly ony názorové proudy revidující či opatrně s mírou oportunismu přistupující k obecně platným zákonitostem, někdy zcela účelově otevírající cestu k usměrnění vývoje naší strany. Předložené sjezdové dokumenty jsou kompromisem názorů. Často neodráží pro voliče programové srozumitelný cíl a charakter našeho hnutí. Diskuse kolem modelu „Socialismus pro 21. století“ je toho příkladem. Bude také záležet na tom, zda komunistická strana bude svou povahou komunistická.

Závěrem shrnu tři hlavní úkoly stojící před námi, komunisty.

Za prvé, úloha komunistické strany v současné kapitalistické společnosti by měla být vyjádřena znalostí sociálního a třídního složení společnosti. Bez toho nelze pochopit vztahy mezi skupinami, třídami ve společnosti, jejich vzájemné ekonomické postavení a zájmy. Nebude-li komunistická strana znát zájmy jednotlivých společenských skupin, nemůže je dost dobře vyjadřovat.

Za druhé, programovým cílem komunistické strany musí být překonání současné kapitalistické společnosti společností socialistickou jako předstupně pro beztřídní společnost komunistickou. V této souvislosti se musí strana řídit vědeckým pohledem na svět a společenskými zákonitostmi. Marxismus-leninismus je vědeckým základem dělnického a komunistického hnutí. Nesmí však být vykládán jako dogma. Z druhé strany musí být respektovány obecně platné principy a zákonitosti. V praxi to znamená vnímat společenskou realitu a důsledně hájit zájmy dělníků a ostatních pracujících.

Za třetí, komunistická strana musí být stranou nikoliv volební, organizovanou na manažerském principu, ale stranou masovou. Strana se musí umět pohybovat ve volebním systému kapitalistické společnosti, účastnit se voleb, snažit se v nich uspět, ale zároveň musí rozvíjet práci v odborech a ostatních společenských organizacích. Nedílnou součástí činnosti strany je trvalá výchova kádrů. Tento úkol šestého sjezdu nebyl splněn. Současným hlavním úkolem komunistické strany je bojovat proti kapitalismu. Důležitější úkol neexistuje.

Stanislav Grospič,
poslanec parlamentu ČR

V návrhu Prohlášení VII. sjezdu KSČM ke straně se uvádí

„VII. sjezd KSČM prohlašuje, že „dlouhodobá orientace a komunistická identita, vyjádřené v Programu KSČM a následných dokumentech, se osvědčily a sjezd je potvrzuje.“

Dozvoľte mi konstatovat, že komunistická identita a Program KSČM, stejně jako následné dokumenty sjezdu **se neosvědčily**, a proto není pravda, že je VII. sjezd má potvrdit.

Komunistická identita KSČM a jejího vedení by totiž **nesouhlasily** s úkolem zformulovaným

vázala **vědecká analýza nové rozporné mezinárodní i vnitřní situace**, která vznikla po porážce socialismu v Evropě a po zániku světové socialistické soustavy, zvláště pak vědecká analýza jediné světové soustavy formujícího se nového globalizovaného stadia kapitalismu, ovládaného nadnárodním velkokapitálem a jeho korporacemi v čele se světovládou supervelmocí USA a EU, usilující o nadvládu v Evropě na jedné straně a ostatního multisvěta na straně druhé.

3. Tento **základní a hlavní rozpor vývoje společnosti XXI.**

Taktika a strategie KSČM v XXI. století

VI. sjezdem KSČM „připravit na VII. sjezd nový model socialistické společnosti jako strategický cíl KSČM a cesty k jejímu utváření“, vycházející z aktuální potřeby formulovat socialistickou alternativu soudobého kapitalismu“.

K čemu došla tzv. komunistická identita KSČM a její vedení? K tomu, že hlavní příčinou zániku socialismu v naší zemi a v Evropě byl nezralý model socialismu, a proto je nutné vypracovat nový model socialismu jako strategický cíl KSČM, a tím odpovídající socialistickou alternativu soudobého kapitalismu v podobě modelu „Socialismus pro 21. století“.

Tím se tzv. komunistická identita KSČM a jejího vedení jednoduše „vyrovňala“ s porážkou socialismu v naší zemi a v Evropě.

Domníváme se, že by se identická komunistická strana a její vedení s tímto rozhodnutím v žádném případě neměla spokojit.

1. Především by provedla **vědeckou analýzu mezinárodní i vnitřní situace, zvláště pak vědeckou analýzu podmínek a příčin zániku socialismu** v naší zemi a v socialistické Evropě a vyvodila by z toho patřičné závěry a opatření.

2. Na tuto analýzu by pak na

století vyvolal a nastolil hlavní cíl vítěze globalizovaného stadia kapitalismu – **realizovat globální, celosvětově spjatou kapitalistickou integraci** světa, porušením a zrušením nejen suverénní svébytnosti národů a civilizací, ale i **zrušením samotné existence národů a civilizací** ostatního multisvěta, vedoucí až k válečnému jadernému ohrožení samotné existence lidstva na planetě Zemi.

Tímto bezprostředním ohrožením až likvidací **obecných hodnot všelidského charakteru** zemí, národů a civilizací v XXI. století **dočasně ustupují do pozadí hodnoty a cíle** vývoje společnosti strategického charakteru - **socialismu**.

Boj za socialismus zůstává v XXI. století nadále strategickým cílem, který je však všeobecně realizovatelný **až po zvládnutí cíle taktického** - bojem na základě vytvořené jednotné dělnické a národní fronty v procesu **přechodné** sociální lidově demokratické revoluce.

4. Identické KSČM a jejímu vedení by mělo být jasné, že kromě uvedeného hlavního rozporu v XXI. století, který je třeba především vyřešit, působí **další dva faktory**, které neumožňují bezprostřední boj za socialismus:

a) Existující skepse a deziluze, útlum a roztržštěnost mezinárodního dělnického a komunistického hnutí, jehož vedení se přizpůsobovalo a přizpůsobuje nové situaci. Dále nejednota dělnické třídy a jejího předvoje, vytlačení dělnické třídy ze společenského povědomí globalizovanou spotřební a informační společností jako hlavní dějinné síly XXI. století a vytlačení z povědomí společnosti tříd a třídního boje vůbec a jeho záměna za evoluční přerůstání globalizovaného kapitalismu v socialismus.

b) V XXI. století trvale vzrůstající **nerovnoměrnost** vývoje zemí „třetího světa“ a kontinentů vůbec.

To vše by měla mít tzv. identická komunistická strana na paměti. **Naše KSČM a její vedení to však na paměti nemělo a stále nemá.**

Přít se proto v současnosti o model „Socialismus pro 21. století“, který nesnese vědecké posouzení, je scestné a zavádějící pro komunistickou stranu, stejně jako návrh „Deklarace o socialismu“ nebo návrh „Prohlášení k VII. sjezdu KSČM ke straně“ a je jen **ztrátou času**.

(Pokračování v příštím čísle)

Prof. PhDr. Alois Dvořák, DrSc.
předseda Klubu levicové a pokrokové inteligence
Olomouc

Korejská lidová armáda ochránkyně míru a pokroku

Korejská lidová armáda (KLA) se díky politice songun stala neporazitelnou silou bránící suverenitu své vlasti, lidu, pokrok a mír v celém světě.

Spravedlnost vítězí nad nespravedlností – taková je nevyhnutelnost dějin. Aby se však tato nevyhnutelnost stala skutečností, je zapotřebí, aby spravedlnost zvítězila nad nespravedlností.

Touto silou je vojenská moc, základ státu. S nedokonalými zbraněmi nelze ubránit suverenitu a důstojnou existenci země a národa, pokrok a mír. Tuto zkušenost získali korejští revolucionáři v první polovině minulého století, když byla Korea okupována japonskými imperialisty. Byli to korejští revolucionáři, kteří celým svým srdcem pochopili Kim Ir Senovo revoluční poučení. V Koreji

tak vznikla armáda, která se stala předchůdkyní strany a státu.

Protijaponská lidová partyzánská armáda, vytvořená 25. dubna 1932 jako předchůdkyně Korejské lidové armády, rozdrtila japonskou armádu a po dosažení svobody a nezávislosti korejské vlasti překazila plány japonských imperialistů na ovládnutí Asie a sen o „vzkvétající Východní Asii“. Přispěla tak k úspěšnému dokončení druhé světové války a zajištění míru v celém světě.

Korejská lidová armáda, která se po osvobození vlasti v srpnu 1945 stala pravidelnou ozbrojenou silou, se vypořádala s agresí amerických imperialistů, kteří vychvalovali svoji „všemocnost“ v korejské válce v letech 1950-1953 a ubránila suverenitu a důstojnou existenci své vlasti. Po válce věnovala Korea trvalou pozornost upevňování své vojenské moci, mařila vojenské provokace USA (viz incident s americkou špiónážní lodí Pueblo v roce 1968, s americkým špiónážním letadlem ES-121 v roce 1969 a incident v Pchanmundžonu v roce 1976).

Díky Korejské lidové armádě vybačené moderními zbraněmi a schopné rozdrtit sebesilnějšího nepřítel, dosahovala KILDR jedno vítězství za druhým ve vojenském a politickém

boji s USA – imperialistickou supervelmocí, a spolehlivě zajišťovala mír na Korejském poloostrově, v severovýchodní Asii i v celém světě.

Reálná skutečnost svědčí o tom, že jen za existence velké síly lze ubránit suverenitu, mír a spravedlnost. V opačném případě by KILDR byla ztročena imperialismem a mír na celém světě by přišel vniveč. Konkrétními příklady jsou letecké nálety na Jugoslávii ze strany NATO na základě rozkazu USA, okupace Afghánistánu a Iráku ve znamení „protiteroristické války“ po událostech 11. září.

Na základě historických zkušeností lze pomocí vojenské síly ubránit suverenitu národa a země. Korejská politika songun, která považuje vojenskou sílu za nejdůležitější ze všech státních záležitostí, upevnila vojenskou moc KILDR. Díky politice songun je Korejská lidová armáda silou, která přeměnila Koreu v jednu ze světových vojenských velmocí.

Mezinárodní společenství uznává korejskou politiku songun, prochnutou duchem antiimperialismu a samostatnosti. Korejská lidová armáda je praporečkou politiky songun, ochránkyní míru a pokroku.

Z materiálu velvyslanectví KILDR v ČR

Ještě není pozdě říci NE základnám USA!

(Dokončení ze str. 1)

Přes známá rizika se Topolánková vláda dopouští národní zrady. Proti vůli většiny národa se chystá podepsat s USA osudovou smlouvu a vystavit ČR, Evropu a národy celého světa válečnému nebezpečí.

Vojenští experti, vědci a další odborníci se shodují, že se radar v případě konfliktu stane terčem prvního útoku. Navíc je známo, že kam vstoupí americký voják, tam nastupuje násilí a hrozba války. Příklady z nedávné historie jsou toho dokladem. Zvláště závažná je prokázána škodlivost záření radaru na zdraví občanů, na vznik leukémie a rakovinných nádorů.

Proti této zvlí je třeba mobilizovat všechny vlastenecké síly a solidaritu ostatních národů. **Boj proti americké základně pokračuje. Trvale aktuální je výzva Julia Fučíka: „Lidé, měl jsem Vás rád, bděte!“ Ve všech vesnicích, městech, okresech, krajích ČR je nezbytné zvýšit účast na demonstracích – podpořit mládež v obraně kóty 718 konkrétními činy. Dál podpořit KSM v podpisové akci pod petici NE základnám. To je cesta, jak s pokrokovými silami celého světa zastavíme šílenství USA schopné zničit lidskou civilizaci.**

Redakce

(Dokončení ze str. 2)

Klíčový směr sjednocování komunistického hnutí na marxisticko-leninských principech se nepochybně bude odvíjet od zásadního posunu KSČM z pozice sociáldemokratické orientace k identitě komunistické. A to za předpokladu aktivizace komunistů, jež by se mělo projevit ve změně programu linie strany tak, aby v něm byl jasně definován strategický úkol: Získání politické a ekonomické moci dělnickou třídou, rolnictvem a ostatními vykořisťovanými vrstvami obyvatel, boj proti imperialismu, proti fašizaci společnosti a mezinárodní sjednocování komunistů na základech vědeckého socialismu. Tomu by mělo odpovídat i vypracování nových stanov strany, v nichž by byl základním organizačním principem strany jasně ustanoven princip demokratické

měna zlovně využitá Chruščovem na XX. sjezdu KSSS v roce 1956 proti J. V. Stalinovi porušila zásady Leninova učení o vzájemných vztazích mezi vedoucími představiteli, stranou, třídou a masami. Současně otevřela cestu k útoky na celou revoluční historii Sovětského svazu a socialismu a k rozvratu komunistického hnutí.

3. Revizi marxisticko-leninského učení o výstavbě komunismu, pramenící z nerespektování nutnosti realizace jednotlivých dílčích etap společenského vývoje během přechodu od kapitalismu ke komunismu. To mělo negativní vliv na šíření iluzí o dosaženém stupni vývoje společnosti, na dezorientaci stranických řad, dělnické třídy i jejich spojenců.

4. Chybné řešení historického rozporu mezi nacionalitou a internacionalitou při zanedbání třídního přístupu vytvářelo podmínky pro restauraci kapitalismu.

Ve jménu života

ho centralismu, vnitrostranické demokracie a otevřené komunistické kritiky a sebekritiky.

Pro upevnění ideové jednoty komunistů na základě marxisticko-leninského světového názoru je nezbytné vést zápas proti jeho revizionistickým dezinterpretacím a jejich nositelům a jednoznačně se přihlásit k historii komunistického hnutí u nás i ve světě, k etapě budování socialismu v Československu a z pozic historického materialismu odhalovat faleš buržoazního výkladu dějin. Základním předpokladem k tomu bude zásadní rekonstrukce Teoreticko-analytického pracoviště (TAP) ÚV KSČM, které produkuje převážně nekomunistické, v podstatě idealistické, protistranické »koncepce« nemající s vědou nic společného.

Poučení druhé: Odklon od vědeckého, dialekticko-materialistického pojetí dějin se v ekonomické oblasti projevoval především tím, že se kapitalistické ekonomice začala postupně přisuzovat univerzální platnost. Fetišizace zboží výroby a trhu, rozrušení systému plánovitého rozvoje ekonomiky, mzdové diferenciacie pracujících, který vyvěral z potřeb progresivního vývoje společnosti a odpovídal socialistické zásadě odměňování a zavedení systému hmotné zainteresovanosti, jež pramenila z podstaty kapitalistické ekonomiky, kapitalizovaly výrobní vztahy a odstartovaly v materiálním základu socialistické společnosti společenské procesy, které vytvořily vnitřní podmínky pro úspěšnou realizaci kontrarevolučního zvratu na přelomu osmdesátých a devadesátých let XX. století.

Nový nástup socialismu musí být proto spojen s přeměnou ziskové ekonomiky na plánovitý rozvoj národního hospodářství, na ekonomiku, v níž bude míra efektivnosti posuzována nikoliv hodnotovými měřítky, nýbrž množstvím ušetřeného času pro svobodnou činnost všech členů společnosti.

Poučení třetí: Odklon od vědeckého, dialekticko-materialistického pojetí dějin v politické oblasti zahrnoval zejména:

1. Opuštění marxisticko-leninského učení charakteru třídního boje ve stadiu přechodu od kapitalismu k socialismu a komunismu.

2. Záměnu marxisticko-leninského učení o úloze osobnosti v dějinách »teorií« o kultu osobnosti. Tato zá-

Poučení čtvrté: Odklon od vědeckého, dialekticko-materialistického pojetí dějin byl zejména v nadstavbě společnosti charakterizován opouštěním vědeckého principu třídnosti při hodnocení jevů v jednotlivých formách společenské nadstavby a jeho nahrazování idealistickým, nevědeckým přístupem. Tato tendence společně s kapitalizací výrobních vztahů v materiální základně společnosti nemožňovala dokončit socialistickou kulturní revoluci, jejímž nehlubším smyslem byla změna myšlení a způsobu života lidí. Na kapitalizujících se ekonomických základech bylo stěžejí možné s úspěchem realizovat kulturní proměnu společnosti, během níž se má v očích společnosti přeměňovat práce z pouhého prostředku obživy v první životní potřebu.

Svět je těhotný změnou. Analýza společenského vývoje v novodobé historii českého a slovenského národa se zrodila jako příspěvek pro boj současných a budoucích generací za lidovou demokracii a socialismus, kterému patří budoucnost. Na komunistech pevně spjatých s dělnickou třídou, ostatními pracujícími a většinou národa je dnes velká odpovědnost za probíjování marxisticko-leninské linie do života. To vyžaduje, abychom - jak často zdůrazňoval soudruh Klement Gottwald -, »nezapomněli na svůj původ, abychom nezapomněli na to, proč jsme šli do strany. Nezapomněli, proč náš lid bojoval, abychom se sami neodrodili.« Je třeba opět vyzvednout heslo, s nímž KSČ bojovala a vítězila - »Čelem k masám! Přejít od oportunistické pasivity k bolševické aktivitě! Neboť co s lidem neučiníme, nebude.«

Komunisté nesmí dovolit, aby revizionisté, Ransdorfové, Dolejšové a další za pomoci reakční centrály Teoreticko-analytického pracoviště (TAP) ÚV KSČM dokončili své zhoubné dílo. Komunisté se nepotřebují nikomu za svoji historii, za boj mnoha generací proti kapitalátu omlouvat. Je naopak namístě být na ni hrdý. Toto poznání opřené o avantgardní úlohu komunistické strany v čele dělnické třídy, ostatních pracujících a národa, o internacionální solidaritu komunistů a vykořisťovaných celého kapitalistického světa, je i dnes pro boj za lidovou demokracii a socialistickou změnu v jejich životě a postavení rozhodující.

(Ve jménu života, OREGO, s. 59-63)

(Dokončení ze str. 2)

Ideologická práce komunistické strany by měla být cílevědomou společenskou činností zabezpečující tvůrčí rozvoj marxismu-leninismu a jeho šíření v masách. Jejimi základními součástmi jsou teoretické práce, jejichž úkolem je tvůrčím způsobem rozvíjet společenskou vědu, propagandu, kontrapropagandu a politickou situaci, které tvoří prostředky šíření ideologie a popularizace politiky strany. Ideologie je formou společenského vědomí, vyjádřením třídních zájmů, systémem společenských, politických, ekonomických, právních, pedagogických, uměleckých, morálních, filozofických a jiných názorů, které vyjadřují třídní zájmy a projevují se v určitých formách chování, postojích a hodnocení. Je tragickou chybou strany, že připustila absenci systematické ideologické práce.

Imperialistická buržoazie vede proti pokrokovým hnutím, socialistickým a rozvojovým zemím permanentní ideologickou válku a využívá v ní rafinované metody, moderní technické prostředky a neuvěřitelné množství peněz. Každý soudný člověk u nás ví, že havelboys a topolánkovi sedláci hovoří v souvislosti s americkou vojenskou základnou nebo humanitárním bombardováním dětí v Bělehradu o nutnosti splácení dluhů USA.

Všechny nástroje, jimiž buržoazie disponuje a ovlivňuje myšlení lidí, slouží k dezorientaci mas, k diskriminaci socialistického společenského zřízení a znevažování marxisticko-leninské ideologie. Součástí permanentní ideologické války je také ideologická diverze a válka psychologická.

Velice často se zrádci komunistického hnutí projeví až na poslední chvíli, zpravidla na úkor autority a popularity komunistické strany. Ne náhodou byli vyloučeni ze strany v prosinci 1989 nejobětavější vedoucí funkcionáři válečného a poválečného období a dodnes jim nikdo neomluvil. A já se jim dnes omlouvám. Někteří jsou ještě dnes lepšími a uvědomělejšími komunisty než mnozí z vedení naší poprevratové strany.

Ne náhodou byl na též summitu odsouzen a zrušen dokument Poučení z krizového vývoje ve straně a společnosti po XIII. sjezdu KSČ. Celá etapa od listopadu 1989 dennodenně (až na drobné detaily) přesvědčivě ukazuje na pravdivost tohoto dokumentu. Stálo by možná za to, pro zajímavost se podívat, kde jsou dnes ti hlavní aktéři prosincového sjezdu strany 1989, na čí straně jsou a jak pomáhají komunistickému hnutí.

Čtyři etapy všeobecné krize imperialismu...

(Dokončení ze str. 2)

Za třetí, prohlubují se rozpory mezi hlavními imperialistickými zeměmi na jedné straně a bývalými socialistickými zeměmi na straně druhé, které se ocitly ve velké závislosti na světovém imperialismu. Šíří se národněosvobozenecký boj v zemích Latinské Ameriky, Asie a Afriky proti americkému imperialismu. Je to anti-imperialistický boj Venezuely a Bolívie, boj národů Afghánistánu a Iráku za své osvobození, národů Íránu a Sýrie za nezávislost. Rozvíjí se také boj národů bývalých socialistických zemí za svobodu a nezávislost proti americkému a západoevropskému diktátu. Je to boj národů Jugoslávie proti americké agresi, národů Běloruska za nezávislost, národů Ukrajiny a Gruzie proti loutkovým proamerickým režimům. Je nutné se také zmínit o tom, že v rozvojových zemích dochází k přeskupení sil, navíc vznikla skupina nových průmyslových zemí (Latinská Amerika, Jižní Korea, Singapur, Indie a další) a také zemí vyvážejících ropu (OPEC), které už nechtějí být loutkami v rukou amerických imperialistů. To vše tvoří nové rozpory mezi kapitalisty v rámci světového imperialistického systému.

Jsou-li ve vedení komunistické strany funkcionáři, kteří nepochopili, že v osmašedesátém roce šlo o Antiúnor a že se ze skutečné kontrarevoluce stala v uvozovkách jen generální nebo, jak to nazval básník Karel Šys, kostýmní zkouška, která potřebovala dalších dvacet let dolarových injekcí, hledání ve světě nových komunistických jidášů, vyčkávání a využití našich vlastních chyb, pak to svědčí o slabosti a chvílemi i o nekomunistickém charakteru naší strany.

Nemalou roli v ideologické válce hraje také zastrašování, čehož jsme svědky například v poslední době zákazem Komunistického svazu mládeže či překážkami v boji drtivé většiny občanů proti výstavbě vojenské základny cizí mocností u nás.

Je důležité, abychom si připomenuli skutečnost, že ideologický boj je rozhodující formou třídního boje. Jde v něm o střetávání zájmů, názorů, idejí, ujasnění postojů antagonistických společenských tříd, společenského vědomí determinovaného v třídně rozděleném světě.

Komunistické a dělnické hnutí představuje v historii plejádu statečných hrdinů. Odvahou, lidskou a humanitou dosahují neuvěřitelných rozměrů. Před dočasnou porážkou většiny\ rozvinutých socialistických zemí je v nově rodících se komunistických stranách z čeho vycházet, brát si příklad a využívat zkušenosti. Historický materialismus nám dává nejen metodu hodnocení historie lidstva, ale na vlastních příkladech ukazuje reálné možnosti a zkušenosti bratrských komunistických a dělnických stran.

Krizová léta v historii naší strany jednoznačně ukázala, že tam, kde nepůsobí naše ideologická práce, nachází pole působnosti ideologie našich nepřátel.

Systém ideologické práce

Nezbytnost systematické ideologické práce v současnosti nevyplývá z přání několika jednotlivců. Je to nezbytnost, pokud se strana nemá štěpit či definitivně odumřít. Stále častěji se v naší práci objevují prvky revizionismu a oportunistismu. Přilíší často si nerozumíme. Jsme ještě, urážliví, netrpěliví. Neumíme kritizovat ani kritiku přijímat. Když někomu, kdo reviduje učení Marxe, řeknete, že je ve svém výkladu revizionista, vyskočí jako Bertík, přinejmenším jako bych mu řekl, že je blbec nakažený leprou. A je velice obtížné reagovat klidně na slova předsedy ÚV, že u nás nejsou třídy ani třídní boj.

Mnozí funkcionáři strany se domnívají, že může existovat jen organizační jednota strany bez ideové a akční jednoty.

V republice volí KSČM téměř milión voličů. Máme přes 70 tisíc členů. Máme dnes více základních organizací a zastupitelů v obecních a krajských zastupitelstvech a obou komorách parlamentu, než je denní počet odběratelů Haló novin. Rád používám heslo: „Kdo nechodí volit, ať nekritizuje.“ A stejně tak se musím ptát: Na co čekáme, soudruzi? Až nebudeme mít ani svoje noviny? Zauvažujme společně o akci „Každý komunista odebírá a čte Haló noviny!“

Komunistické nakladatelství Orego pokřtí 1. máje v Praze svou 228. knihu literatury faktů. Loni to byli Dimitrov, Kosygin a Rajko Doleček. Tentokrát to bude nejnovější kniha armádního generála Miroslava Vacka. Haló noviny nesmějí ani v nabídce knih z jiných, především antikomunistických nakladatelů nabídku Orega zveřejnit! V současné době se jen sedm titulů ze 160 titulů prodává v prodejně Futury. A co teprve kdybychom měli v překladu vzájemně vydávat publikace Nové Komunistické internacionály, lídrů řecké, ruské, francouzské a německé komunistické strany!

Víte, co je zajímavé? Že v podstatě je v republice asi 37 obcí, kde v posledních volbách do parlamentu nedostali komunisté ani jeden hlas. Ve všech ostatních své příznivce máme. Musíme využít jejich odvahy ke spolupráci s námi.

Získávat nové lidi pro věc socialismu znamená být sám pravověrný. Jak toho ale bez objektivního zhodnocení novodobé historie země i strany, dejme tomu od roku 1918, dosáhnout? Každý máme vlastní životní zkušenosti. Prizmatem toho poznání hodnotí minulost a očekává budoucnost. Ale jestliže se jednotně nemohou o teoretický základ opřít nejvyšší představitelé strany, o co se má pak opřít střední funkcionářský aktiv a členská základna? Nebudeme-li mít ve své historii jasno, a ani ve svém programu, mladí k nám nepůjdou.

Pro mladou generaci jsou dnes přijatelné dvě oblasti: mírové hnutí (boj za mír proti základnám to potvrzuje) a ekologie obecně.

Svůj příspěvek jsem nazval stejně, jako jsem pojmenoval jednu knihu Fidela Castra - „Revoluce je dcerou vzdělanosti a idejí“. Tento název přesně vystihuje to, co nám dnes ve straně chybí.

Milan Havlíček